

[Vesterager.]

forbigaaet, at de ikke har faaet, hvad der kunde tilkomme dem, at de er blevet forurettet, bliver vakt Forventninger, saa de siger: Nu maa vi røre paa os, for nu er det Finansministeren, som skal hjælpe os, og han vil sikkert saa usigelig gerne.

Jeg skal endnu blot sige et Par Ord om de skitserede Forslag, som jeg henviste til før, da jeg havde Ordet. Den højtærede Finansminister udtalte, at der skete i Virkeligheden ikke nogen Ændring af Betydning. Jeg nævnte to Grupper, nemlig Ekspeditionssekretærer og Overassistenter. Nu er det altid vanskeligt at diskutere saadanne Forslag, som kun er Forslag til Overvejelse vedrørende eventuelle Ændringer i Forslaget til Tjenestemandslov, for man ved ikke rigtigt, hvor meget der ligger i dem, og hvorledes de skal forstaaes. Men hvis jeg i det hele taget kan læse Dansk, staar der dog, at Ekspeditionssekretærer i Lønningsgruppe 5. b. omdannes til Fuldmægtigtillinger i Lønningsgruppe 6. b. Hvis det ikke er at lade Ekspeditionssekretærstillingen forsvinde, maa jeg ærlig talt sige, at saa forstaaer jeg ikke, hvad det er for et Sprog de fører i det høje Finansministerium. Dernæst staar der med Hensyn til den anden Gruppe, som nævnes, nemlig Overassistentstillingen, Lønningsgruppe 7. a.: Overassistenter med flere omdannes. Hvorledes kan man dog i Finansministeriet skrive, at Stillingerne omdannes, og saa mene, at saa skal de blive ved at være det samme? Jeg savner fuldstændig Evnen til at forstaa det.

Derfor maa den højtærede Finansminister tilgive mig, at jeg troede, at der bag dette, at den ene Gruppe forsvandt og den anden omdannedes, laa en Realitet, som vilde faa Betydning for de Mennesker og i høj Grad vilde gribe ind netop i det Forhold, vi var blevet enige om, da vi sluttede Overenskomst i Kommissionen, og som Guldsnorene var saa interesserede i, at det var en af de Ting, vi maatte give Guldsnorene for netop at faa dem til at gaa med. Saa kan man ikke bagefter, efter min Mening, hvis man vil staa som en ordholdende Mand, lade den ene Gruppe forsvinde og omdanne den anden. Thi jeg kan ikke tænke mig, at disse Udtryk fra Finansministeriet ikke skulde faa Betydning i Realiteten.

Dermed skal jeg slutte og endnu en Gang anbefale, at man stemmer for det foreliggende Lovforslag.

Formanden: Jeg maa meget indtrængende henstille til efterfølgende Talere, at

de fatter sig saa kort som muligt. Vi har en meget lang Dagsorden, som vi skal igennem i Mødet i Dag. Derfor synes jeg, man snart kunde afslutte denne Debat.

A. M. Hansen: Jeg skal fatte mig meget kort og kun svare det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen. Naar det ærede Medlem stod her og udtalte sin Forundring over, at de to Venstremænd og den ene Konservative i Kommissionen kunde have en saadan Magt, var det ærede Medlems Udtalelser langt mere naive, end det ærede Medlem selv er. Thi det ærede Medlem ved udmærket godt, at den Magt, de to Venstremænd og den konservative Deltager i Kommissionen havde, ikke var saa stor i selve Kommissionen, men at den har sin Baggrund i det høje Landsting; derfor var det, deres Meninger vejede saa tungt i Kommissionen, at et af Venstrebladene nogle faa Dage efter, at Kommissionsbetænkningen forelaa, kunde skrive, at den i det store og hele var efter Venstres Principper. Jeg har ikke noget imod at give Venstre Æren for, at de højest lønnede faar den højeste Lønningsforhøjelse. Jeg er i saa Henseende, men heldigvis ogsaa kun i den ene Henseende, enig med det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, der netop vil stemme imod Lovforslaget, fordi det giver for meget til de højest lønnede og for lidt til de lavest lønnede.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen bebrejdede mig, at jeg i Kommissionen ikke havde sagt, at de og de Lønsatsers Forhøjelse kunde jeg ikke være med til. Havde jeg brugt de Udtalelser i Kommissionen, havde Enigheden været sprængt. Men hverken det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen eller de andre Medlemmer af Kommissionen vil kunne bestride, at jeg har udtalt mig for, at de højeste Lønsatser skulde sættes lavere end foreslaaet, og de vil heller ikke kunne bestride, at jeg hver Gang har mødt Modstand hos Venstres Repræsentanter i Kommissionen. Det er paa den Baggrund, som Venstres og de Konservatives Flertal i Landstinget giver dem, og med den Magt, de faar i Kraft af deres Magt i Landstinget, at det er en afgjort Sag, at man, naar Enighed skulde opnaaes, var nødt til at bøje sig.

Det har jeg gjort, og slutter med, som jeg har givet Udtryk for gentagne Gange, at jeg er villig til at stemme for dette Lovforslag, selv om jeg ikke faar ændret det, jeg gerne under hele Arbejdet med denne Sag har ønsket ændret, fordi jeg anser